

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z wniosku J.S.

przy uczestnictwie L.S., B.O., J.O., M.S., R.S., E.B. i Z.S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 11 lipca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania B.O. i J.O.

od postanowienia Sądu Okręgowego w P.

z dnia 6 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i oddala
wniosek L.S. o przyznanie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego

przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący wskazali na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej to nie występuje ta przesłanka przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Skarga kasacyjna takiego przekonywującego wyводу nie zawiera, a żaden z powołanych w skardze kasacyjnej przepisów nie został naruszony w kwalifikowany sposób.

W zasadzie zarzuty skarżących dotyczą polemiki z ustaleniami faktycznymi oraz oceną dowodów przeprowadzoną przez Sąd Okręgowy; tymczasem, zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Sąd Najwyższy jest związany dokonanymi przez Sądy *meriti* ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

W sprawie Sąd Okręgowy aprobuje poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i przyjmując je za podstawę swojego rozstrzygnięcia trafnie wywiódł, że do zasiedzenia spornej działki doszło z dniem 1 stycznia 2014 r.,

przyjmując za datę początkową posiadania 1 stycznia 1984 r. Spełnienie przez wnioskodawcę wymagań przewidzianych w art. 172 § 1 k.c. doprowadziło do zasiedzenia przez niego własności nieruchomości, która – nabyta wprawdzie jedynie przez wnioskodawcę – weszła do majątku wspólnego małżonków. Jej prawa stanowią konsekwencję obowiązującego w małżeństwie ustroju majątkowego, który wprowadza do majątku wspólnego także przedmioty majątkowe nabyte przez jednego z małżonków (art. 31 § 1 k.r.o. – por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 1978 r., III CZP 7/78, OSNC 1978, nr 9, poz.153). Dowody zebrane w sprawie I Ns 336/82 Sądu Rejonowego w P., nie miały większego znaczenia dla rozpoznania sprawy, gdyż dotyczyły posiadania działki nr 1630 o pow. 1615 m² położonej w D. w okresie do dnia 7 maja 1982 r.

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).